

Sygn. akt XI W 2500/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokolant: Anna Urbańska

W obecności oskarżyciela: R. K.

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2015 roku w Warszawie sprawy przeciwko:

sprawy **K. C.**

syna T. i I. z d. M.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 27 sierpnia 2014 r. ok. godziny 01:30 na ul. (...) w W. kierując pojazdem taxi marki T., o numerze rej. (...) dokonał postoju w zatoce przystanku komunikacji miejskiej, utrudniając wjazd i wyjazd autobusom z przystanku,

tj. za wykroczenie z art. 97 KW;

2. w miejscu i czasie jak w pkt 1 podczas kontroli pojazdu taxi marki T., o numerze rej. (...) pod względem oznakowania stwierdzono następujące nieprawidłowości, brak: umieszczonej w widocznym miejscu tabliczki znamionowej oraz kartonowej tabliczki z informacją skarg, wniosków i uwag,

tj. za wykroczenie z art. 54 KW w związku z §21 załącznika do uchwały nr XXVI/314/2000 Rady m. st. W. z dnia 28 sierpnia 2000 r. w sprawie przepisów porządkowych związanych z przewozem osób i bagażu taksówkami osobowymi na terenie m. st. W.

orzeka

1. obwinionego **K. C.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 1 czynu, który kwalifikuje z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art. 97 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych;

2. na podstawie art. 62§2 kpw w zw. z art. 5§1 pkt 2 kpw uniewinnia obwinionego od dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie drugim wniosku o ukaranie;

3. na podstawie art. 118 § 1 i 2 kpw, art. 630 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 2500/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W nocy z 26 na 27 sierpnia 2014 r. funkcjonariusze Straży Miejskiej: T. B. oraz E. F. pełnili w godz. 19:00-7:00 służbę w patrolu zmotoryzowanym w dzielnicy Ś. w W.. W dn. 27 sierpnia 2014 o godz. 1:30 przy ul. (...) strażnicy zauważyli pojazd taxi marki T. o numerze rejestracyjnym (...), zaparkowany w zatoce autobusowej. T. B. (2) zatrzymał radiowóz i poprosił kierującego T. o przemieszczenie samochodu. Kierowca taksówki odmówił, twierdząc, że może parkować w tym miejscu. Wówczas funkcjonariusz poinformował go o popełnieniu wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 Ustawy Prawo o ruchu drogowym. Prowadzący pojazd wskazał wtedy na umieszczony w pobliżu znak drogowy B-36 „zakaz zatrzymywania się” z napisem „w godz. 7 – 19”, po czym funkcjonariusz straży miejskiej ponownie stwierdził, że powodem interwencji jest zatrzymanie pojazdu w zatoce autobusowej, a nie w strefie znaku zakazu. Taksówkarz został wylegitymowany: okazało się, że jest to K. C.. Strażnik T. B. (2) zauważył, iż kierujący taksówką nie umieścił w widocznym miejscu na desce rozdzielczej tabliczki znamionowej (była ona umieszczona na przedniej szybie w jej lewym dolnym rogu) oraz kartonowej tabliczki z informacją o numerze bocznym taksówki oraz możliwości składania skarg, wniosków i uwag. Powyższe uchybienie w oznakowaniu taksówki stanowiło w ocenie strażnika wykroczenie z art. 54 kw w związku z § 21 załącznika do uchwały nr XXVI/314/2000 Rady m. st. W. z dn. 28.08.2000 r. w sprawie przepisów porządkowych związanych z przewozem osób i bagażu taksówkami osobowymi na terenie m. st. W.. K. C. odmówił przyjęcia mandatu nakładającego na niego karę grzywny w kwocie 200 zł za oba wykroczenia, wobec czego został poinformowany o skierowaniu wniosku o ukaranie do właściwego miejscowo sądu rejonowego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: zeznania świadka T. B. (2) (k. 39 – zapis audiowizualny przebiegu rozprawy w dn. 01.07.2015 r. od 00:20:14 do 00:31:15, k. 13v), częściowo wyjaśnienia obwinionego K. C. (k. 38-39, zapis audiowizualny przebiegu rozprawy w dn. 01.07.2015 r. od 00:12:50 do 00:18:29), notatka urzędowa (k. 1 i 4), protokół kontroli (k. 2), dokumentacja fotograficzna (k. 5-7, 26-27), notatki urzędowe (k. 11, 12).

Obwiniony na rozprawie w dn. 01 lipca 2015 r. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśniał, iż w jego ocenie, zgodnie z dyspozycją znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się”, który wskazał na dołączonych przez siebie fotografiach (k. 26, 27) ma jako kierowca prawo zatrzymać się w miejscu, gdzie uczynił to w dn. 27 sierpnia 2014 r. o godz. 1:30. Stwierdził, iż interweniujących strażników miejskich nie interesował wskazywany przez niego znak, lecz fakt, iż dokonał postoju w zatoce przy przystanku autobusowym. Obwiniony podnosił, że wcześniej wielokrotnie rozmawiał z funkcjonariuszami policji zajmującymi się kontrolą ruchu drogowego, którzy przyznali, że w oznaczonych na znaku godzinach może zatrzymywać pojazd w strefie widocznego na fotografiach znaku B-36. W ocenie obwinionego późniejsza kontrola jego pojazdu była następstwem różnicy zdań jego i strażników miejskich co do możliwości zatrzymania pojazdu we wskazanym miejscu. K. C. dodał nadto, że nastąpiła zmiana przepisów regulujących wymogi co do oznakowań taksówek. W odpowiedzi na pytanie oskarżyciela obwiniony stwierdził, iż miejsce, w którym dokonał postoju nie jest zatoką autobusową, ponieważ gdyby była to zatoka autobusowa, nie byłoby ustawionego znaku B-36. Obwiniony określił, iż znak o którym mówi jest widoczny na fotografii na k. 6 akt sprawy (dolna fotografia).

Obwiniony był w 2014 r. dwukrotnie karany za naruszenie przepisów ruchu drogowego – w obu wypadkach zastosowano postępowanie mandatowe.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego w takim zakresie, w jakim przyznaje się do winy i nie kwestionuje swojej obecności na miejscu zdarzenia w dacie 27 sierpnia 2014 r. oraz dokonania czynności sprawczej, czyli ustawienia samochodu marki T. o numerze rejestracyjnym (...) w strefie znaku B-36 „zakaz zatrzymywania się” z adnotacją, iż znak obowiązuje w godz. 7-19. Nie zasługuje natomiast na wiarę twierdzenie obwinionego, iż miejsce, w którym

zatrzymał on pojazd nie było zatoką autobusową: przeczą temu zarówno dowód w postaci zeznań świadka T. B. (2) jak i zebrane w sprawie dokumenty (notatka urzędowa, dokumentacja fotograficzna). Sąd nie podziela przy tym argumentacji obwinionego, zgodnie z którą mógł ustawić pojazd w miejscu gdzie to uczynił ze względu na jedynie czasowe obowiązywanie znaku B-36 „zakaz zatrzymywania się”. W niniejszej sprawie było bowiem analizowane zachowanie obwinionego względem normy ruchu drogowego zakazującej zatrzymania pojazdu na przystanku z zatoką, a nie niezastosowania się do znaku B-36 „zakaz zatrzymywania się”, który dotyczy pozostałej części drogi – jezdni i chodnika. Norma wynikająca z prawa o ruchu drogowym wprost zakazująca zatrzymania pojazdu w odległości 15 m od słupka oznaczającego przystanek autobusowy oraz w zatoce przy przystanku na całej jej długości nie pozostawia wątpliwości co do tego, iż obwiniony dokonał postoju z naruszeniem prawa.

Sąd uznał za wiarygodne i zasługujące na uwzględnienie wyjaśnienia obwinionego co do punktu drugiego zarzutu. Zważyć należy, iż w dacie 27 sierpnia 2014 r. od ponad miesiąca materię dotyczącą dodatkowych oznaczeń taksówek regulowały przepisy nowej Uchwały nr LXXXV/2184/2014 Rady Miasta Stołecznego W. w sprawie dodatkowych oznaczeń taksówek, zaś przepisem porządkowym nakładającym obowiązek stosowania dodatkowych oznaczeń taksówek zgodnych z tą uchwałą był § 20 nowej Uchwały nr LXXXV/2185/2014 Rady Miasta Stołecznego W. w sprawie przepisów porządkowych związanych z przewozem osób i bagażu taksówkami. W związku z powyższym, uprzednio obowiązująca uchwała Rady Miasta Stołecznego W. nr (...) w sprawie przepisów porządkowych związanych z przewozem osób i bagażu taksówkami osobowymi oraz funkcjonowaniem postojów taxi na terenie m. st. W. utraciła moc z dniem 18 lipca 2014 r. Obowiązujące obecnie przepisy wprowadzają odmienne od poprzednich wymogi co do oznaczeń taksówek, w tym także jeśli chodzi o dane zawarte na tabliczce znamionowej – identyfikatorze, czy na tabliczce zawierającej informację o możliwości składania skarg, wniosków i uwag. Nie mniej istotne jest to, iż zgodnie z § 2 Uchwały nr LXXXV/2184/2014 Rady Miasta Stołecznego W. w sprawie dodatkowych oznaczeń taksówek przedsiębiorcy wykonujący transport drogowy taksówką w dniu wejścia w życie niniejszej uchwały, obowiązani są do zmiany posiadanych oznaczeń, które nie spełniają wymagań określonych w niniejszej uchwale, nie później niż w okresie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie uchwały. Zgodnie z powyżej przytoczonym przepisem obwiniony w momencie interwencji straży miejskiej nie był bezwzględnie zobowiązany do posiadania ani oznaczeń zgodnych ze starym stanem prawnym (gdyż uprzednio obowiązująca uchwała utraciła moc) ani z nowym (gdyż w dniu zdarzenia objęty był sześciomiesięcznym okresem ochronnym).

Środek dowodowy w postaci zeznań świadka T. B. (2) nie budzi zastrzeżeń sądu. Relacja strażnika miejskiego jest logiczna i spójna, a także zgodna z doświadczeniem życiowym. Niepamięć świadka co do szczegółów zdarzenia, w związku z którą należało odczytać zeznania złożone przez niego w toku czynności wyjaśniających, da się wytłumaczyć znacznym upływem czasu i dużą ilością podejmowanych podobnych interwencji.

Sąd nie znalazł także podstaw do kwestionowania wiarygodności ani rzetelności dokumentów i innych dowodów sporządzonych przez funkcjonariuszy Straży Miejskiej m. st. W. i ujawnionych na rozprawie bez ich odczytywania w trybie art. 76 § 1 kpw. Przedmiotowe dokumenty dotyczą czynności podjętych w związku z pełnieniem służby, w zakresie uprawnień strażników miejskich i ich ustawowych kompetencji. Sąd uznał za wiarygodne też inne dokumenty nadesłane w związku z prowadzonym postępowaniem, ujawnione w tym samym trybie, w tym w szczególności dokumentację fotograficzną sporządzoną przez obwinionego

Czyn z art. 97 Kodeksu wykroczeń popełnia uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie.

Art. 49 ust. 1 pkt 9 Ustawy Prawo o ruchu drogowym stanowi, iż zabrania się zatrzymania pojazdu w odległości mniejszej niż 15 m od słupka lub tablicy oznaczającej przystanek, a na przystanku z zatoką – na całej jej długości.

Czyn z art. 54 Kodeksu wykroczeń popełnia natomiast ten, kto wykracza przeciwko wydanym z upoważnienia ustawy przepisom porządkowym o zachowaniu się w miejscach publicznych.

Jak wynika z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, K. C. w dn. 27 sierpnia 2014 o godz. 1:30 przy ul. (...) dokonał zatrzymania pojazdu marki T. o numerze rejestracyjnym (...) w zatoce autobusowej, przy czym unieruchomienie pojazdu nie nastąpiło unieruchomienie pojazdu z przyczyn wynikających z warunków lub przepisów ruchu drogowego. Fakt, iż obwiniony jako uczestnik ruchu dokonał zachowania wprost naruszającego dyspozycję art. 49 ust. 1 pkt 9 nie budzi wątpliwości. Ponadto należy stwierdzić, iż naruszenie to miało miejsce na drodze publicznej. Wszystkie wymienione okoliczności przemawiają za tym, iż K. C. wypełnił ustawowe znamiona czynu opisanego w art. 97 kw.

Powyższego czynu obwiniony dopuścił się świadomie i nie będąc w stanie wyłączaćym możliwość pokierowania swoim postępowaniem lub rozpoznania znaczenia czynu. Nie występuje też żadna inna przesłanka mogąca świadczyć o niemożności przypisania K. C. popełnienia zarzucanego mu czynu, wobec czego obwiniony dokonał go w zawinieniu.

Niestosowanie się do zasad ruchu drogowego godzi w istotne dobro, jakim jest bezpieczeństwo w tymże ruchu. Liczba uczestników ruchu drogowego, czy to poruszających się różnorodnymi pojazdami mechanicznymi czy też pieszych stale się zwiększa. Przestrzeganie zasad, jakie są wprowadzone aby zredukować niebezpieczeństwo zdarzenia drogowego, w którym może dojść do realnego zagrożenia ludzkiego życia i zdrowia jest więc wyjątkowo istotne, szczególnie w wielkich aglomeracjach miejskich, takich jak W.. Powyższe wskazuje na wymierną społeczną szkodliwość czynu obwinionego.

Należy stwierdzić, że K. C. dopuścił się popełnienia czynu o znamionach opisanych w stosownej ustawie, w zawinieniu, przy czym zachowanie jego było społecznie szkodliwe. Wszystko to stanowi o przypisaniu mu odpowiedzialności w zakresie popełnienia wykroczenia z art. 97 kw.

Jednocześnie Sąd zważył, iż w zachowaniu K. C. brak jest znamion czynu opisanego w art. 54 kodeksu wykroczeń w zw. z § 21 załącznika do uchwały XXVI/314/2000 Rady m. st. W.. Powoływana w zarzucie wniosku o ukaranie uchwała Rady m. st. W. utraciła moc w związku z wejściem w życie nowej uchwały (Uchwały nr LXXXV/2185/2014 Rady Miasta Stołecznego W. w sprawie przepisów porządkowych związanych z przewozem osób i bagażu taksówkami). Zmianie uległy także szczegółowe przepisy dotyczące dodatkowych oznaczeń taksówek (nowa uchwała nr LXXXV/2184/2014 Rady Miasta Stołecznego W. w sprawie dodatkowych oznaczeń taksówek), do których to odsyła § 20 uchwały nr LXXXV/2185/2014. I tak, zgodnie z brzmieniem § 5 ust. 3 Uchwały nr LXXXV/2184/2014 na stronie drugiej tabliczki wykonanej z folii samoprzylepnej powinna znajdować się informacja o opłatach za przewozy taksówką i o miejscu składania skarg, wniosków i uwag dotyczących usługi uwidocznioma od wewnątrz taksówki. Zgodnie z brzmieniem § 7 ust. 1 Uchwały nr LXXXV/2184/2014 identyfikator kierowcy taksówki opatrzony hologramem zawiera aktualną fotografię kierowcy taksówki, imię i nazwisko kierowcy, termin ważności, numer blankietu, nazwę organu licencyjnego, datę wydania, numer boczny taksówki oraz podpis i pieczęć pracownika (...) m. st. W.. Wymogi te były odmienne pod rządami uprzednio obowiązującej uchwały Rady m. st. W. nr (...) – odpowiednio opisane w § 7 i 6 tej uchwały.

Zdaniem Sądu obwiniony nie wyczerpał dyspozycji art. 54 kw. Niezasadna byłaby analiza oznakowania taksówki K. C. pod względem zgodności z przepisami nowymi, gdyż interwencja wobec obwinionego miała miejsce w ciągu sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie Uchwały nr LXXXV/2184/2014. Jak stanowi bowiem § 2 Uchwały przedsiębiorcy wykonujący transport drogowy taksówką w dniu wejścia w życie niniejszej uchwały, obowiązani są do zmiany posiadanych oznaczeń, które nie spełniają wymagań określonych w niniejszej uchwale, nie później niż w okresie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie uchwały. Brak jest również przepisów przejściowych, które regulowałyby usankcjonowany przez prawo sposób oznakowania taksówki w ciągu sześciomiesięcznego okresu karencyjnego. W związku z tym nie ma podstaw do stwierdzenia, iż K. C. naruszył obowiązujące przepisy porządkowe wydane na podstawie ustawowego upoważnienia. Należy zatem skonstatować, iż w zachowaniu obwinionego brak jest cech wykroczenia opisanego jako czyn z art. 54 kw.

W odniesieniu do czynu opisanego w punkcie drugim wniosku o ukaranie Sąd stwierdził, iż wystąpiła negatywna przesłanka procesowa opisana w art. 5 § 1 pkt 2 kpw. Zgodnie zatem z treścią art. 62 § 2 i 3 kpw oraz tym, że rozpoczęto już przewód sądowy, w zakresie czynu z art. 54 kw Sąd wydał wyrok uniewinniający.

Wymierzając K. C. karę za popełnione wykroczenie z art. 97 kw Sąd kierował się dyrektywami jej wymiaru opisanymi w art. 33 kw. W ocenie Sądu kara grzywny w kwocie 200 złotych nie przekracza stopnia winy obwinionego i jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił. Kara ta spełni również cele prewencji generalnej oraz indywidualnej, w szczególności zaś zapewni, że K. C. nie popełni podobnego wykroczenia po raz kolejny, będzie przestrzegał zasad ruchu drogowego, a ponadto wymusi u niego poszanowanie wobec porządku prawnego. Zdaniem Sądu możliwości finansowe i zarobkowe obwinionego nie stoją na przeszkodzie orzeczeniu grzywny w podanej wysokości i będzie on w stanie kwotę grzywny uiścić.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 118 § 1 i 2 kpw, 630 kpk w zw. z art. 119 kpw. Sąd w związku z uniewinnieniem od jednego z dwóch zarzucanych czynów obciążył obwinionego częściowymi kosztami postępowania: połową zryczałtowanych wydatków postępowania w kwocie 50 złotych, która to kwotę obliczono w oparciu o § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłat za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia, oraz kwotą opłaty w wysokości 30 złotych – zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 Ustawy o opłatach w sprawach karnych. W ocenie Sądu obwiniony ze względu na swoje możliwości zarobkowe oraz stan rodzinny jest w stanie uregulować wymienione należności i nie spowoduje to nadmiernego uszczerbku w jego majątku. W części, w której obwinionego uniewinniono, koszty sądowe zostały przez Sąd przejęte na rachunek Skarbu Państwa.